

Hensigt i Rigsraadet, givet det Oplysninger og faaet en stillende Sanction paa den ved Behandlingen af en Tillægsbevilling til Normalbudgettet, saa har Regjeringen ifjor ikke fundet sig foranlediget til at gaa den samme Vej, og den nuværende Indenrigsminister har ikke ladet sig genere deraf; den ærede Minister har altsaa ikke fulgt den tidligere Finantsministers Fremgangsmaade; men uagtet der ikke var antydet Nogetsomhelst om, at man ønskede Forandringer i Grundlaget for Indtægterne paa dette Punkt, saa har man dog, da tre Fjerdingaar vare gaaede, pludselig foretaget disse Forandringer, og altsaa faaet Løs paa Indtægterne af Telegrafvæsenet paa egen Haand. Altsaa de Beviser, som den meget ærede Minister vilde anføre til Fordel for sin Betragtning, tillader jeg mig saaledes at tage til Indtægt for Nertallet. Det har ikke været Nertallet ubekendt, at der i sin Tid har foreligget Oplysninger for Rigsraadet om Telegrafvæsenets Indtægts-side angaaende Regjeringens Hensigt, og at man har taget imod Bevillingen paa den Maade; men dernæst maa man erindre, at man ikke kunde forlange af Rigsraadet, som stod med sin brave Regjering, og hvor Nertallet og Regjeringen altid vare i den skønneste Harmoni, og hvor man havde sine store Sager med de holstenske Grever at passe, medens selve de heromhandlede Institutioner var af en forholdsvis langt, langt ringere Betydning end nu, man kunde ikke forlange, siger jeg, at det saa nøje skulde se efter saadanne Smaadele under de 14 Dage, Rigsraadet var sammen, som vi ere nødsagede til, dersom vi vilde have disse Institutioner saaledes pleiede, at vi ikke skulde have altfor store Tab ved dem. Dette er en Bemærkning, som jo ikke videre støtter den formelle Side af Sagen, hvorom der her er Tale; men derimod maa jo Enhver give det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) Ret i, at det dog virkelig ikke gaar an for ærede ikke Geheimestatsraader, men blot Statsraader, at ville føre Geheimestatsraadets Skygge tilbage; vi have havt Nok af Rigsraadsvæsenet og dets Ulykker her i Landet, og derfor tror jeg, at vi ikke paa noget Punkt bør hente Spøgelser fra Rigsraadets Sfære og føre dem over i Rigsdagslivet her, og hvorom Nertallet ganske rigtig bemærker i sin Betænkning, at, hvorledes Ministeren end vil forklare sin Rigsraads-historie, kan dette ikke have Noget at betyde med Hensyn til Rigsdagens Stilling til dette Spørgsmaal, og det er da usfravigeligt, — og Ministeren undgik i den Henseende at føre noget Bevis, — at de Laxter, her er Tale om at søge fastslaaede, have været af den samme Størrelse siden 1865 indtil 1ste Januar 1875. Det er en usfravigelig Regel, at der betales 2 Mark for hvert 20 Ord, og 1 Mark for hvert 10 Ord derover. Det har Ministeren ikke modtaget, og det er Kointesentsen af Udvalgets Udtalelse. Men efterat man nu i 9 Aar har fulgt

en Rigsdagspraxis i denne Henseende og ikke har forandret den, men ved et Reglement af 1869 forsaavidt bestyrket den, som Regjeringen i et enkelt Tilfælde, med Hensyn til Modtagelsesbeviser, ikke har troet at kunne gaa bort fra det Sædvanlige, skulde denne Praxis fra Rigsdagens Side have saa lidt at betyde, og den gamle Forudsætning for Forhandlingen af Budgettet og for Fortsaaelsen deraf mellem Regjeringen og os skulde have saa lidt at betyde paa dette Punkt fremfor paa alle andre, at Ministeren uden nogetsomhelst Varsel, uden at oppebie, hvad Finantsudvalget og Rigsdagen vilde sige om det Forslag, der er bragt paa Bane paa Budgettet for næste Aar, skulde kunne lystig skære Løs $\frac{1}{4}$ af Indtægten paa Telegrafvæsenets Budget, hvad de indenrigske Telegrammer angaar! — thi endnu har Ministeren ikke bevist, at en eneste Mand har undladt at afsende et Telegram, fordi han skulde betale 8 Sk. mere derved, og jeg bestrivler, at det er Tilfældet. Selv om Ministeren altsaa til 1ste April faar det samme Beløb ind, som ifjor var beregnet, er Sagen paa ingen Maade klaret dermed; thi i den Slags Ting gjør man Kalkuler over det mindst Mulige, og man haaber altid, at de ville blive væsentlig overskredne, og at den omtalte Kalkule vilde være bleven overskreden dette Aar, hvis Laxterne vare blevne staaende, derom nærer jeg ikke den mindste Tvivl. Naar den ærede Minister kom til at tale om mellemrigske Telegrammer, skal jeg udtale, at vel har Forslag til Forandring i Laxter for saadanne ikke foreligget for Rigsdagen til Oplysning, men det har været Rigsdagen nærværende som Regel, at man i denne Henseende paa Grund af Kongresser, Konventioner osv., maatte gaa ind paa hensigtsmæssige Bestemmelser med andre Lande, og dette har været en forstaaet Overensstemmelse mellem Regjeringen og Rigsdagen angaaende denne Del af Telegrafvæsenets Indtægter. Naar der i Forslaget er henvist til et enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om den halve Franc, og Ministeren vil støtte sin fra Nertallets afvigende Opsfattelse af Spørgsmaalet derpaa, at man da udtrykte sig „Forslaget fastsattes“, idet der deri skulde være en Erkjendelse fra Nertallet i det daværende Finantsudvalg af, at det allerede var fastsat, saa er det en Misforstaaelse. Det er kun en Vending, man ofte bruger; men i Ordet Forslag ligger noksom, at der endnu Intet var fastsat; thi et Forslag som saadant fastsætter Intet. Det nævnte Udtryk betyder det Samme, som at Forslaget indeholder den gjældende Bestemmelse, som nærmere skal sanctioneres, og i dette Tilfælde maa Ministeren indrømme, at man var i sin fulde Ret, og at man kunde have gjort denne Ret effektivt gjældende, thi der var Tale om Bevilling til en Ledning, som Rigsdagen skulde give, og Rigsdagen kunde have sagt Nei til Bevillingen; saa var den halve Franc røget i Lysen. Der var altsaa en bestemt positiv Stilling for Rigsdagen. Men nu med